

Neděle 20. po sv. Trojici

Mt10, 26-42

25.10.2020

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.
Milosrdenství, pokoj, láska mezi námi rozhojněna budiž.

Introit:

Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá:
jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.

Píseň: 688

Čtení: Mt26, 36-46

Píseň: 140

Kázání: Mt10, 26-42

Ježíš v kázání na hoře představí program království nebeského. Svědek Matouš nám ústy Ježíše toto království představuje. Platí zde jiná pravidla než v království světa. V tomto království totiž nevládne člověk se svou snahou ovládat druhé. Původ království je obrazně v nebi. Možná příliš daleko, avšak je i příliš blízko. Je mezi námi.

Do nebeského království se děje nábor. Také jsou vybráni učedníci, kteří si mají osvojit konání svého mistra, přítomnost v nebeském království. Ježíš nezůstává jen u prázdných teorií. V praxi svým věrným ukazuje, co to znamená uskutečňovat království nebeské zde na zemi. Ježíš se staví proti všemu, co ovládá člověka a dělá jej nesvobodným. Přemáhá nemoci. Přemáhá demony, které nás nenechávají spát. Přemáhá naše strachy, zánik i smrt.

Potom nastane něco neuvěřitelného. Ježíš posílá své učedníky *jako ovce mezi vlky*. No, samy ovce dovedou být někdy na sebe pěkně zlé. Co to je proti zubům vlka?

Kdo se do takového náboru dá? Kdo přijme takovou práci? Kde jsou nějaké výhody, kde jsou benefity, kde jsou výhody pro rodinu? Kdo půjde úmyslně mezi vlky? To je šílenství.

Nebojte se jich. Strach, normální obyčejný strach. Každý ví, co s člověkem dovede. A není divu. I člověku se nechce vstoupit mezi vlky, natož ovci. To, že se budeme bát, to Ježíš předpokládá. I on v zahradě Getsemane je obestřen strachem. Nebojte se. Základní doporučení. Základní příkaz, který zní celou biblí. Neboj se, nebojte se.

Co nás má osvobodit od strachu, je zaslíbení. Slib, možná ještě více konstatování nebeské reality. *Neboť není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno.* Čili Goliášové častokrát vyhrávají. Láska, pravda, spravedlnost, věrnost, pokoj, tichost, sebezapření, obětavost – vše, co Ježíš blahořečí v horském kázání, zdánlivě prohrává. Nebojte se, vše bude odhaleno, vše jednou vyjde najevo. Zlo, zánik, nesvoboda, smrt, nemoci, neštěstí nevítezná. Vítězí ten, který přemohl vše, co nás děsí i trápí. Přemohl to svým křížem a zmrtvýchvstáním. Nedělní ráno, po Ježíšově ukřižování se dokonale ukázala pravda bezmocné lásky. Vše skryté bylo odhaleno.

Co vám říkám ve tmě, povězte na světle; a co slyšíte v soukromí, hlásejte se střech. Toto vše máme ‚kerydzáto‘, tedy křičeti, hlásati, vyhlašovati nikoli jenom v kostele a potají těm, kteří vědí. Máme to vyhlašovati veřejně. Tato zpráva o tom, že se nic z našeho jednání nerozplyne v nekonečnu, protože nad námi je milosrdný Bůh, má znít. Má znít každého rána, každý den i každou noc.

Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle.

Dobré je, že toho, kdo může – přesněji má moc – nás odvést tam, kde není Bůh (tj. peklo-gehenna), ten nad námi již nemá moc. I kdybyste seděli ve vězení, i kdybyste při skutcích lásky přišli o život. Již podruhé v našem textu zaznělo *nebojte se*. A skutečně, když jde o život, tak se člověk bojí. A zde o život jde. Ježíšovo povzbuzení a napomenutí má jeho následovníky podpořit, aby se nezalekli, když zvěst o království nebeském nás bude ohrožovat nejen v našich jistotách, ale i na životě. Možná nikoli skutečném, ale životě věčném, že podlehneme tomu zlému.

Podobenství o vrabci a vlasu nás má ujistit o tom, že ani ten nepatrný život, který není středem mediálních zpráv, není zbytečný, není bez lásky toho, který ví. A opět do třetice výzva *nebojte se*. Jako by svědek víry věděl o našich pochybách, o našem trápení, když vidíme, jak nad námi má moc nenávist, zloba, strach a vše, *co zabíjí tělo i duši*. Jako by pisatel věděl, co je to peklo pochyb a strachů. Jako by pisatel věděl, kam až se může člověk dostat. Do míst, kde zmizí beze stopy. Nezmizí; nezmizí z Božího milosrdného zřetele.

A jde opravdu do tuhého. Nejde jen o víru tetelící se někde v poklidném závětrí domova. Jde o víru veřejně žitou. Jde o hodnoty, které člověk nežije jen v přítomnosti kostela. Jde o hodnoty Boží lásky a odpuštění žité v běžném životě. Věrnost, která se projevuje poslušností Kristu.

A aby toho nebylo málo, Ježíš dodává: Nejen mezi vlky budete chodit, ale *nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč*. Tak to je vrchol. Pár kapitol před tím, než zazní tato slova, Ježíš blahořečí pokojným. Nyní sám mluví o nepokoji a meči. Je evangelium o pokoji nebo o meči? Kdo pozvedá meč a proti komu? Ježíš nevolá do zbraně. Jeho zvěst nese provokativnost, kterou mnozí využijí, aby pozvedli meč. Sám Ježíš říká: Neberte si na cestu nic, ani hůl si neberte na dotírající psy.

Ano, stane se, že ostří meče rozdělí rodiny, rozdělí i ty nejbližší vztahy, kterých si vážíme a které nechceme opustit. Ano, stane se, že ve vlastních rodinách nenajdeme pochopení pro evangelium Krista. Aby se nikdo nemýlil, co znamená evangelium Krista, Ježíš dodává: *A kdož nebéře kříže svého a nenásleduje mne, neníť mne hoden.* (kr.) Zde Ježíš vyzývá k přijetí. Je to nabídka. Vezmeš, tedy nedokonavě ‚béřeš‘ za těchto podmínek to, co jsem mluvil a žil, tedy můj kříž, mé zápasy o pravé lidství, mou trýzeň nad světem? Pak se mnou budeš sedět na lavici obžalovaných, budeš mít tu čest, že se mnou budeš křižován.

A opět v našem přečteném textu je zjeveno, že cokoli se děje pro království nebeské, děje se vlastně pro milosrdného Boha a bude odměněno. Ne až jednou, ale v tu chvíli, kdy se to děje, i když to tak nevypadá. Jde totiž o odměnu spravedlivého. Tedy toho soudícího, nanejvýš spravedlivého, milosrdného Boha. Boha, který vinu i trest nad nedokonalým zrušil.

A kdo by napojil třebas jen číší studené vody jednoho z těchto nepatrných, protože je učedník, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu. Nejprve si povězte, kdo jsou ti nepatrní. Tak se totiž chápala první křesťanská obec. Chápala se jako seskupení kolem zmrtvýchvstalého Ježíše Krista. Shromáždění těch, kteří nemají ambice usednout na přední místa světa, tetelit se ve světle reflektorů. Křesťané se sami vnímali jako ti, kteří svým pokojem, svými postoji a svou vírou mění zespodu život společnosti. Vnímali se jako ti tiší, kteří v Ježíšově blahoslavenství obdrží zemi za dědictví. Jako ti, jejichž politikon, tedy zájem o věci veřejné, není veden ničím jiným než vírou v obnovení světa skrze Ježíše Krista, skrze víru, naději a lásku.

Amen.

Píseň: 291

Poslání:

Kdo nalezne svůj život, ztratí jej;
kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.

Požehnání:

A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení,
bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Píseň: 672